

MRAVNOST

JAKO temné bouřkové mračno to spočívá nad lidstvem. Dusné je ovzduší. Těžkopádně, pod tíživým tlakem pracuje citová schopnost lidí. Vysoce napjaty jsou jen nervy, působící na pocitový a pudový život těl. Jsou uměle drážděny špatnou výchovou, špatným postojem a sebeklamem.

Dnešní člověk není v tomto směru normální, nýbrž nese v sobě chorobný, až desateronásobně vystupňovaný pohlavní pud. Snaží se mu nesčetnými formami a způsoby vybudovat kult, a ten se pak musí stát zkázou celého lidstva.

Nakažlivě jako morový dech to vše působí postupně i na ty, kteří se ještě ze všech sil snaží přimknout k ideálu, vznášejícímu se v skrytu jejich podvědomí. Vztahují po něm sice toužebně ruce, ale s povzdechem je nechávají opět klesnout v beznaději a zoufalství, jakmile se rozhlédnou po svém okolí.

V tíživé bezmocnosti a s hrůzou vidí, jakou obrovskou rychlostí se kalí jasný pohled na mravnost a nemravnost, jak se vytrácí soudnost a mění se schopnost pojem mravnosti ještě chápat, takže mnohé, co před krátkou dobou ještě budilo ošklivost a opovržení, se dnes bere jako něco zcela přirozeného, a nikoho to nezaráží.

Ale pohár se brzy naplní až po okraj. Musí dojít ke strašlivému probuzení!

Již nyní se občas tyto davy s vybičovanými smysly pojednou bázně schoulí, zcela mechanicky, bezděčně. Mnohých srdcí se na okamžik dotkne nejistota; avšak lidé neprocitnou, nevycítí nedůstojnost svého počínání. Zdvojnásobí pak svou horlivost ve snaze setřást nebo přehlušit takovou »slabost« či »poslední přítěž« zastaralých názorů.

Pokrok má být za každou cenu. Ale postupovat se dá dvěma směry, nahoru nebo dolů. Podle volby. A jak je tomu teď, jde to dolů s příšernou rychlostí. Naráz musí rozdrtit ty, kdo se řítí dolů, jakmile nadejde hodina, kdy narazí na silný odpor.

V této dusné atmosféře se bouřkové mračno stahuje stále více, je stále hustší a zkázonosnější. Každým okamžikem se dá očekávat první zášleh blesku, který prořízne a ozáří temnotu, prosvětlí i to nejskrytější neúprosně a ostře a přinese osvobození těm, kdo dychtí po světle a jasu. Ale těm, kdo netouží po světle, přinese zkázu.

Čím více času se ponechává mračnu ke zhoustnutí jeho temnoty a tíhy, tím oslnivější a děsivější bude i blesk, který mračno zplodí. Zmizí oslabující, uspávající vzduch, skrývající v záhybech mračna plíživou chlípnost, neboť po prvním zablesknutí zavane i svěží proud drsného vzduchu a přinese nový život. V chladném jasu světla budou náhle všechny výplody chmurné fantazie stát před zraky zděšeného lidstva bez pokryteckých nepravd.

Jako úder silného hromu zapůsobí toto probuzení na duše lidí, takže se živá voda nezkalené Pravdy s hukotem rozlije přes takto zkyprěnou půdu. Svítá den svobody, osvobození z pout nemravnosti, existující již po celá tisíciletí a nyní se rozvíjející do plného květu.

Rozhlédněte se kolem sebe! Pozorujte četbu, tanec, oblečení! Dnešní doba se snaží více než kdy jindy plánovitě kalit čistotu citu stržením veškerých přehrad mezi oběma pohlavími, zkalením ji znetvořit, nasadit jí klamné masky, a nakonec ji pokud možno zcela zadusit.

Vznikající pochybnosti přehlušují lidé velkými slovy, jež však, přísně vzato, vystupují jen z pohlavního pudu, který se v nich zachvívá, aby nesčetnými způsoby, dovedně i neobratně, skrytě i zjevně dodávali žádostivosti stále novou potravu.

Mluví se o počátku svobodného, samostatného lidství, o rozvoji vnitřní pevnosti, o kultuře těla, kráse nahoty, ušlechtilém sportu, o výchově podle úsloví »Čistému je vše čisté«! Krátce o povznesení lidského rodu odložením vši »prudérie«, aby se vytvořil ušlechtilý, svobodný člověk, nositel budoucnosti. Běda tomu, kdo se odváží něco namítnout! Takovému opovážlivci je ihned s velkým křikem předhazováno, že má nečisté myšlenky, »když na tom něco našel«!

Je to šílený vír zahnívající vody, šířící omamné, otrávené ovzduší, vyvolávající šálení smyslů jako morfiové opojení. Tisíce a tisíce lidí se jím nechávají strhnout, až v něm zeslábnou a zahynou.

Bratr se snaží poučovat sestru, děti své rodiče. Jako bouřlivý příboj to doráží na všechny lidi, a zběsilé vlnobití se zvedá tam, kde jako skály v moři stojí osaměle ještě několik rozvážných, kterým se to oškliví. K nim se přimykají mnozí, jimž v tomto běsnění hrozí vyčerpání vlastních sil. Radostný je pohled na tyto malé skupinky jako na oázy v poušti. Stejně jako ony osvěžují a zvou k odpočinku a zotavení poutníka, jenž se k nim s námahou proboujel písčnou bouří.

Co se dnes hlásá pod všemi těmi líbivými pláštiky pokroku, není ničím jiným než zastřenou podporou velké nestoudnosti, otravováním každého ušlechtilějšího citu v člověku. Je to nejhorší nákaza, jaká kdy postihla lidstvo. A podivno: vypadá to, že mnozí jen čekají na věrohodnou záminku, aby se mohli snížit. Nesčetným lidem je to velmi vítáno!

Avšak kdo zná duchovní zákony, působící ve všehomíru, odvrátí se s ošklivostí od těchto dnešních snah. Vyberme si jen jednu z »nejnevinnějších«
zábav: společné koupání.

»Čistému je vše čisté!«
To zní tak krásně, že si pod pláštíkem tohoto líbivého rčení smí člověk mnohé dovolit. Ale pozorujme jen nejjednodušší jemnohmotné pochody při takovém koupání. Dejme tomu, že je zde třicet osob obojího pohlaví, a z nich je dvacet devět skutečně v každém ohledu čistých. To je předpoklad předem úplně vyloučený, správnější by to bylo obráceně, a to ještě zřídka. Ale připusťme to.

Ten jeden, třicátý, podnícen podívanou, má nečisté myšlenky, přestože se navenek chová naprosto korektně. Tyto myšlenky se ihned jemnohmotně formují v živé myšlenkové útvary, tíhnou k předmětu jeho pohledů a ulpí na něm. To je pošpinění, bez ohledu na to, zda dojde k nějakým projevům či skutkům nebo ne.

Postižená osoba si tuto špínu odnese s sebou, a ta opět může přitáhnout podobné, kolem se potulující myšlenkové formy. Tak to kolem ní stále více houstne, a může ji to nakonec zmást a otrávit, stejně jako cizopasná popínavá rostlina zahubí i ten nejzdravější strom.

To jsou jemnohmotné pochody při tak zvaném »neškodném«
společném koupání, při společenských hrách, tancích a jiných podobných zábavách.

Přítom je nutno ještě uvážit, že takové koupání a zábavu vyhledávají především lidé, hledající příležitost k podněcování svých myšlenek a pocitů. Není těžké si domyslet, jaká špína se tak pěstuje, aniž lze navenek něco hrubohmotně pozorovat.

Právě tak je samozřejmé, že tato neustále se množící a houstnoucí mračna smyslných myšlenkových forem musí pozvolna působit i na bezpočet lidí, kteří z vlastního popudu takové věci nevyhledávají. Myšlenky tohoto druhu, soustavně živěné tak zvaným »pokrokovým« okolím, se v těchto lidech vynořují zprvu slabě, potom silněji a živěji. A tak jeden za druhým kloužou do hustého temného proudu, ve kterém se pochopení pro skutečnou čistotu a mravnost stále více zatemňuje, až se nakonec všechno zřítí do hlubin úplné temnoty.

Především se musí odstranit příležitosti a podněty k takovým bujícím nešvarům. Nejsou ničím jiným nežli pařeništěm, do kterého může nemravností zamořená lidská havěť vrhat své myšlenky. Ty se pak bujně rozrůstají a pustošivě zaplavují celé lidstvo, tvoříce stále nová pařeniště. Nakonec je pak z nich jeden obrovský lán odporného býlí, ze kterého vychází jedovatý dech, dusící i to dobré.

Vytrhněte se z tohoto opojení, které stejně jako omamné prostředky posílení jen předstírá, ale ve skutečnosti způsobuje ochablost, a posléze zkázu.

Je přirozeným, i když skličujícím jevem, že právě ženské pohlaví opět překračuje všechny meze a ve svém odívání pokleslo bez rozpaků až na úroveň nevěstek.

To však jen dokazuje správnost výkladu o jemnohmotných dějích. Právě žena se svou od přírody silnější schopností vycitování přijímá tento jed ze zamořeného jemnohmotného světa myšlenkových forem jako první a v silnější míře, a to zcela nevědomě. Je těmto nebezpečím více vystavena, proto je také strhována nejdříve a překračuje nerozvážně, rychle a nápadně všechny meze.

Ne nadarmo se říká: »Když se žena zkáží, je horší než muž!« To platí ve všem, v ukrutnosti, v nenávisti i v lásce. Jednání ženy bude vždy výsledkem okolního jemnohmotného světa! Jsou zde přirozeně i výjimky. Žena tím také není zbavena zodpovědnosti, neboť

dovede postřehnout vlivy, jež na ni útočí, a umí podle své vůle řídit vlastní chtění a jednání, jestliže... chce! Že se tak žel u většiny z nich neděje, je chybou ženského pohlaví, za niž vděčí své naprosté nevědomosti o těchto věcech.

Avšak zlé pro nynější dobu je také to, že žena má ve skutečnosti v ruce budoucnost národa. Ona je nositelkou této budoucnosti, protože její duševní stav rozhoduje o potomstvu výrazněji než duševní stav muže. Jaký úpadek musí proto budoucnost přinést! Nevyhnutelně! Zbraněmi, penězi ani objevy to nelze zadržet. Ani vstřícností nebo obratnou politikou. Zde se musí použít účinnějších prostředků.

Tato nesmírná vina však nepostihuje jen ženu samu. Ona bude vždy jen věrným zrcadlovým obrazem světa myšlenkových forem, spočívajících na jejím národě. Na to se nesmí zapomínat. *Važte si ženy jako takové, čtěte ji* a ona se zformuje podle toho, stane se *tím, co vy v ní vidíte*. Tak povznesete celý svůj národ!

Ale nejdřív musí ženy projít velkým procesem přeměny. Takové, jaké jsou dnes, se mohou uzdravit jen důkladným zásahem, násilným, neúprosným řezem, který ostrým nožem odstraní všechny nádory a vrhne je do ohně! Jinak by zničily ještě i zdravé části.

K tomuto nutnému zásahu na celém lidstvu spěje dnešní doba nezadržitelně, rychleji, stále rychleji, až jej nakonec sama přivedí. Bude to bolestivé, hrozné, avšak na konci je uzdravení. Teprve pak bude čas mluvit o mravnosti. Dnes by to zaniklo jako slova pronešená v bouři.

Když však přejde hodina, ve které musel zahynout hříšný Babylon, protože se prohnulý zhroutil, pak si všimněte žen! Jejich jednání a chování vám vždy ukáže, *jací jste vy*, protože ženy svou jemnější citovou schopností prožívají to, co chtějí myšlenkové formy.

Tato skutečnost nám dává také jistotu, že čistě myslící a cítící ženství se jako první povznese k onomu ideálu, na který pohlížíme jako na ideál ušlechtilého člověka. Pak se navrátí mravnost v plném lesku své čistoty!